

res Stemmer i Fremtiden ville forstumme overfor mindre fremtrædende Agitationer. Det er altsaa saa langt fra, at Nutiden er en meget rolig kirkelig Tid, at vi skulle gaae adskillige Aar tilbage, før vi finde en saa urolig Tid i kirkelig Henseende, og dette forekommer mig ogsaa at være en stærk og talende Grund for Folkethinget til at nægte denne Bevilling. Jeg er fuldstændig enig med det ærede Ministerium i, at Afgjørelsen skal søges i en rolig Tid; men ere vi enige derom, kan jeg ikke forstaae, at Regjeringen vil have Bevilling dertil i denne saa høist urolige Tid. Kan derhos virkelig Folkethingets Fleerhed med Glæde imødesee Forhandlingerne i og Forslagene fra en saadan Commission? Landmøderne høretes forrige Sommer, og derigjennem vide vi, hvad den meest formaaende Deel af en saadan Commission — saaledes tør jeg vel kalde den, idet det vil være den dygtigste Deel af den — vil udtale sig for, idet vi kjende dens Mening ligesaa godt den Dag idag, som vi ville faae den at kjende den Dag, da Commissionen har endt sit Arbejde. Det er vistnok ikke tvivlsomt for nogen af os, hvorledes de Medlemmer, som maa forudsættes at ville blive de geistlige Medlemmer af Commissionen, ville stille sig til de forskjellige kirkelige Spørgsmaal; det ligger aldeles klart for. Jeg tør ikke paatage mig ordlydende at affatte den Betænkning, de ville afgive, men jeg tør paatage mig forud at afgive en bestemt Erklæring om, hvad disse Mænd ville erklære angaaende de forskjellige Spørgsmaal; det vide vi Alle, og det veed Regjeringen ogsaa. Der er dernæst i Commissionen de verdslige Medlemmer, som de her kaldes, men er ikke allerede den største Deel af den Indflydelse, disse Mænd skulle have i Commissionen, forud betegnet ved at kalde dem verdslige Christne? (Stemmer: Na nei!). De ærede Medlemmer, der ville have Commissionen, sige: „Na nei“, og det er naturligt; jeg kan ogsaa forstaae, at de Herrer, der have siddet i en tidligere Commission, sige det; thi de kunne frygte for, at Noget vilde falde tilbage paa den Tid. Vi have seet en tidligere Commission, og efter den tør man vel ogsaa nu dømme. Jeg siger altsaa, at de verdslige Medlemmer, som komme ind i Commissionen,

allerede isorveien have et Stempel, der ikke vil gjøre deres Stemmer vægtigere, og de geistlige Medlemmers bestemte Mening kjende vi isorveien. Efter denne Betragtning af det, der foreligger, maa jeg altsaa afgjort stemme imod denne Bevilling; thi jeg vil ikke paa nogen Maade ved min Stemme tage noget af det Ansvar paa mig, som kunde følge af, at man i dette Dieblis iblunde gav sin Stemme til at bevilge Penge til en saadan Commission. Rigsdagen vil nemlig ved at bevilge Pengene virkelig paatage sig en moralsk Forpligtelse til ogsaa i sin Tid at lade sig raade og vejlede af denne Commission, og naar man derfor ikke troer, at dens Arbejde vil blive et saadant, at der paa nogen Maade er Udsigt til, at man kan følge de Grundsætninger, dens Fleertal vil gjøre gjældende, skal man vælte den moralske Forpligtelse, som man paatager sig ved at stemme for den, fra sig ved at stemme imod Bevillingen.

Der er stillet nogle Forslag til Forandringer i Ordlyden af denne Post. Udvalgets Fleertal har saaledes foreslaaet, at man istedetfor Ordene i selve Lovforslaget blot skulde sætte „Til at forberede Forslag af kirkeligt Indhold“. Jeg vil tilstaae, at dette er en Forbedring; men naar det ærede Udvalg havde foreslaaet at stryge Ordene „af geistlige og verdslige Medlemmer“ og blot havde sagt: „Til ved en Commission at forberede Forslag osv.“, vilde jeg have sagt, at der var seet et yderligere Fremskridt til det Bedre med Hensyn til Affattelsen. Disse Udtryk: „Til at forberede Forslag af kirkeligt Indhold“, gjøre det langtfra tydeligt, i hvilken af de Hovedretninger, jeg har nævnt, man tænker at gaae med Commissionen, men jeg vil dog antage, at Enhver, der interesserer sig varmt og bestemt for disse kirkelige Reformers, maa fordrø, at det ligger klart for, i hvilken af dem Regjeringen tænker at gaae ved de Forslag, den fremkalder. Uagtet jeg altsaa erkjender, at det er en Forbedring, der foreslaaes af Udvalgets Fleertal, er dog en af de væsentligste Anker fra min Side ikke derved afhjulpen, nemlig den, at man burde see, i hvilken Hovedretning man tænker paa at gaae ved de Forslag, man vil fremkalde fra Commissionen, og det er